

hotele drugače; da te spêče večerni tišini zaupana solza, ki je nisi nikdar videl, pa veš zanjo, ker je našla pot do tvojega srca po podzemeljskih hodnikih našega skupnega življenja. Nikjer plotov in meja, nerodno postavljenih ograj — ne, ne — samo ceste na vse štiri strani! Zrak okrog rok in nog in okrog srca, to je najslajši glas, najmilejši obraz. Vem, ti vsega tega ne razumeš. Ti si veter, ki begaš po potih brez obličja; kakor ptica obletavaš svet, pa te ni nikjer, v nobenih žilah, v nobenih kosteh. Ne, jaz ne ljubim slepih konj, ki mislijo, da so vpreženi v voz te zemlje. O, zemlja gre tja, kamor jo žene, zemlja ima ceste na vse strani v svojem srcu. Jaz ljubim noge, ki dvigajo prah in se pozna za njimi, kod so hodile. S temenom pod nebom, z rokami na obzorjih, jaz, brat romarjev in potepuhov! Prijetne so mi širine in razmahnjene roke, družba grešnikov in rokovnjačev, prijajo mi užgane oči in dejanja, ki otepajo ob pokrov nad nami. Strah me je omlednih domačij s podedovano postavo na stenah! Kajti jaz sem sok — da, jaz sem sok te hiše! To se pravi, da sem od tam, kjer dero moči od znotraj na ven, žive, večne sile, za solncem, za zvezdami, ali pa kamorkoli, vseeno, v noč ali ledene pustinje umiranja — vseeno! O, bruhni, srce, svojo vročo strast, kamorkoli, v nedosežnost, da bo zasijala na pot romarice zemlje. Bruhni, srce, svoj zdravi, sladki smeh življenja — radost svobodne krvi! O svoboda, večni karhočeš, sproti se vtelešujoča in izgorevajoča želja — sreča, ki te ne oblikuje čas, kvečjemu zamaknjeno srce, da te izpije in obnovi v drugi, tisočero poljubni podobi!»

(Konec prihodnjič.)

Vida Taufersjeva: V morju lana

V azurnem morju lana
umivam svoje ude;
preveč lepote
vzela bi mi voda.
V lilastem plašču,
razpletelih las
in s koralami ovita,
se ti smejem sredi polja.

Dolga pot je še do mene
in lomile bi se bilke lana,
če bi stopal preko njih!
Pa saj sem lepša iz daljave
v svojo glorio ovita:
Tisoč biserov blesti na meni!
Hladna rosa me je orosila
in leskečem se v solncu zlatem.

Ti me gledaš —
in še sebi ne veruješ,
da sem nekdaž stala
v plašču črnem
sredi pokošenih trav.